

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 559/2011-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 13. decembra 2011 predbežne prerokoval sťažnosť spoločnosti B., s. r. o. v likvidácii, K., zastúpenej JUDr. J. Ch., pre namietané porušenie jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Košice II č. k. 30 Rob/113/2010-243 zo 6. decembra 2010 a uznesením Krajského súdu v Košiciach č. k. 2 Cob/20/2011-268 zo 16. februára 2011 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť spoločnosti B., s. r. o. v likvidácii, o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 29. novembra 2011 doručená sťažnosť spoločnosti B., s. r. o. v likvidácii, K. (ďalej len „sťažovateľka“), pre namietané porušenie jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6

ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Okresného súdu Košice II (ďalej len „okresný súd“) č. k. 30 Rob/113/2010-243 zo 6. decembra 2010 a uznesením Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) č. k. 2 Cob/20/2011-268 zo 16. februára 2011.

Z obsahu sťažnosti a príloh k nej pripojených vyplýva, že v konaní o zaplatenie 125 254,25 € s príslušenstvom vystupuje sťažovateľka v procesnom postavení odporcu. Dňa 6. októbra 2010 vydal okresný súd platobný rozkaz, ktorým zaviazal sťažovateľku na úhradu žalovanej sumy a náhradu trov konania. Proti tomuto rozhodnutiu podala sťažovateľka odpor. Uznesením okresného súdu z 21. októbra 2010 bola sťažovateľke uložená povinnosť zaplatiť súdny poplatok za podaný odpor. Proti tomuto rozhodnutiu podala sťažovateľka odvolanie a požiadala o oslobodenie od súdnych poplatkov.

Okresný súd uznesením č. k. 30 Rob/113/2010-243 zo 6. decembra 2010 sťažovateľke nepriznal oslobodenie od súdnych poplatkov, pričom vychádzajúc z jej daňových priznaní a výpisov z bankových účtov, ako aj z § 138 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“) a § 2 ods. 1 Obchodného zákonníka svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že:

„Podnikanie je treba chápať ako činnosť pri ktorej podnikateľ podstupuje riziko, že na jednej strane môže byť jeho úsilie završené dosiahnutím zisku, na strane druhej skončiť stratou. Dôsledky tohto podnikateľského úsilia nemožno prenášať formou úľav z poplatkovej povinnosti na štát; takto by totiž boli neúspešní podnikatelia zvýhodňovaní voči podnikateľom úspešným. Preto okolnosť, že podnikateľ je pri svojej podnikateľskej činnosti neúspešný a nedosahuje zisk či má mnoho pohľadávok, nie je dôvodom pre oslobodenie od súdnych poplatkov.

Odporcu nemožno podrobiť rovnakému meradlu ako sociálne slabú fyzickú osobu, ktorá nevlastní žiaden majetok, väčšej hodnoty. Jeho pomery by preto odôvodňovali oslobodenie od súdnych poplatkov, len ak by sa dostal do ťaživej finančnej situácie z dôvodu vyššej moci, napr. vzhľadom na nepredvídateľné okolnosti, ktoré nemajú pôvod v podnikaní. Keďže v danom konaní existenciu okolností takej povahy odporca nepreukázal, žiadosti o oslobodenie od súdneho poplatku nevyhovel. Súd v tejto súvislosti tiež poukazuje

na to, že z hľadiska zákonnej koncepcie úpravy trov občianskeho súdneho konania je súdny poplatok ich prioritnou zložkou.“

Na základe odvolania sťažovateľky krajský súd uznesením č. k. 2 Cob/20/2011-268 zo 16. februára 2011 prvostupňové uznesenie potvrdil a sťažovateľke náhradu trov odvolacieho konania nepriznal; v odôvodnení svojho rozhodnutia okrem iného uviedol:

„Odvolací súd sa v plnom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia a konštatuje správnosť napadnutého rozhodnutia.

Na zdôraznenie správnosti napadnutého uznesenia, považuje odvolací súd za potrebné uviesť, že odporca je podnikateľom a prejednávaná vec nepochybne súvisí s jeho podnikateľskou činnosťou. Podnikateľ si musí vytvoriť alebo inak zabezpečiť prostriedky potrebné na krytie výdavkov, ktoré sú spojené s uplatňovaním pohľadávok, ale aj obrane proti žalobám podaným proti nemu, pokiaľ súvisia s podnikaním. Inak pre podnikateľskú činnosť je typické, že so sebou nesie riziko, ako dôsledok neúspechu v podnikaní. Priznanie oslobodenia od platenia súdnych poplatkov by znamenalo prenesenie časti rizika, ktoré je spojené s podnikaním na štát.“

Proti tomuto rozhodnutiu podala sťažovateľka dovolanie, ktoré Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) uznesením č. k. 1 Obdo 17/2011-289 z 9. augusta 2011 pre neprípustnosť a nezistenie väd konania odmietol.

Sťažovateľka namieta, že z uvedeného konštatovania všeobecných súdov nie je zrejmé, akou úvahou sa riadili, keď ňou predloženými prílohami (daňové priznania, výpisy z bankových účtov, pozn.) sa nijako nevysporiadali. Sťažovateľka poukázala na skutočnosť, že v inom konaní vedenom pred tým istým okresným súdom (sp. zn. 36 Rob/313/07) bola od súdnych poplatkov oslobodená. V napadnutom konaní bol od platenia súdneho poplatku oslobodený navrhovateľ, teda protistrana. Podľa názoru sťažovateľky odôvodnenie založené na rizikovosti podnikania nie je pri rozhodovaní o oslobodení od súdneho poplatku na mieste; právna úprava nerozlišuje posudzovanie podmienok oslobodenia medzi fyzickou osobou a právnickou osobou. Sťažovateľka tvrdí, že uvedené pohľadávky voči nej neexistujú, že žiadnym spôsobom nezadala predmet sporu a spĺňa podmienky

na oslobodenie od súdnych poplatkov vzhľadom na to, že nevlastní majetok väčšej hodnoty a že v danom prípade nejde o svojvoľné uplatňovanie práva. Rozhodnutia okresného súdu a krajského súdu sú v rozpore s jasným znením zákona (Občianskeho súdneho poriadku, pozn.) a narušujú jej právnu istotu. Všeobecné súdy dosiaľ rozhodovali odlišným spôsobom, a teda došlo k zmene ich rozhodovacej praxe. Pokiaľ by všeobecné súdy vyhodnotili situáciu sťažovateľky na základe predložených podkladov tak, že nespĺňa predpoklady na oslobodenie, pretože to vyplýva z jej hospodárskej činnosti, také rozhodnutie by nenapádala, pretože by išlo o rozhodnutie v súlade s textom zákona a pri posúdení podmienok tak, ako to zákon ukladá.

Sťažovateľka považuje rozhodnutia okresného súdu a krajského súdu za neodôvodnené a arbitrárne, majúce za následok porušenie jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Z tohto dôvodu žiada, aby ústavný súd v náleze vyslovil porušenie označených práv uznesením okresného súdu č. k. 30 Rob/113/2010-243 zo 6. decembra 2010 a uznesením krajského súdu č. k. 2 Cob/20/2011-268 zo 16. februára 2011, aby napadnuté rozhodnutia okresného súdu a krajského súdu zrušil a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie a aby sťažovateľke priznal náhradu trov právneho zastúpenia.

II.

Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Ústavný súd podľa ustanovenia § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Predmetom sťažnosti je námietka porušenia základného práva sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením okresného súdu č. k. 30 Rob/113/2010-243 zo 6. decembra 2010 a uznesením krajského súdu č. k. 2 Cob/20/2011-268 zo 16. februára 2011.

K námietke porušenia označených práv sťažovateľky uznesením okresného súdu č. k. 30 Rob/113/2010-243 zo 6. decembra 2010

V rámci svojej judikatúry ústavný súd už vyslovil, že princíp subsidiarity právomoci ústavného súdu vyplývajúci z čl. 127 ods. 1 ústavy je ústavným príkazom pre každú osobu. Preto každá fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá namieta porušenie svojho základného práva, musí rešpektovať postupnosť tejto ochrany a požiadať o ochranu ten orgán verejnej moci, ktorý je kompetenčne predsunutý pred uplatnenie právomoci ústavného súdu (podobne II. ÚS 148/02, IV. ÚS 78/04, I. ÚS 178/04, IV. ÚS 380/04). Zásada subsidiarity reflektuje okrem iného aj princíp minimalizácie zásahov ústavného súdu do právomoci všeobecných súdov, ktorých rozhodnutia sú v konaní o sťažnosti preskúmané (IV. ÚS 303/04).

Sťažovateľka sa ochrany svojich základných práv vo vzťahu k napadnutému rozhodnutiu okresného súdu domáhala podaním opravného prostriedku (odvolania), o ktorom krajský súd aj rozhodol, preto ústavný súd sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nedostatok svojej právomoci na jej prerokovanie.

K námietke porušenia označených práv sťažovateľky uznesením krajského súdu č. k. 2 Cob/20/2011-268 zo 16. februára 2011

Podľa aktuálnej judikatúry ústavného súdu v prípade podania mimoriadneho opravného prostriedku sa považuje ústavná sťažnosť za prípustnú až po rozhodnutí o dovolaní. Pritom lehota na podanie tejto sťažnosti bude považovaná za zachovanú aj vo vzťahu k predchádzajúcemu právoplatnému rozhodnutiu (I. ÚS 169/09, I. ÚS 358/09, III. ÚS 114/2010, III. ÚS 164/2011).

Vzhľadom na to, že sťažovateľkou podané dovolanie proti napadnutému rozhodnutiu krajského súdu bolo uznesením najvyššieho súdu č. k. 1 Obdo 17/2011-289 z 9. augusta 2011 odmietnuté (nepripustnosť a nezistenie väd konania), ústavný súd považuje sťažnosť v tejto časti za podanú včas.

Ústavný súd vo svojej judikatúre zdôrazňuje, že nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštitúciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov (mutatis mutandis II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96). Ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecných súdov ani preskúmať, či v konaní bol alebo nebol náležité zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil, ale je oprávnený posúdiť, či v konaní pred všeobecnými súdmi nedošlo k porušeniu ústavnoprávnych princípov konania (čl. 46 až čl. 50 ústavy), a tým k porušeniu základných práv alebo slobôd sťažovateľa. Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne nedôvodné alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by malo za následok porušenie základného práva alebo slobody (mutatis mutandis I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02).

Ústavný súd už judikoval, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03). Do obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nepatrí právo účastníka dožadovať sa ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (I. ÚS 97/97), resp. toho, aby súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorý predkladá účastník konania (II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03, IV. ÚS 340/04).

Preskúmaním sťažnosti sťažovateľky a príloh k nej pripojených ústavný súd dospel k záveru, že táto je zjavne neopodstatnená.

O zjavne neopodstatnený návrh ide vtedy, ak ústavný súd pri jeho predbežnom prerokovaní nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98). Ústavný súd môže pri predbežnom prerokovaní odmietnuť aj taký návrh, ktorý sa na prvý pohľad a bez najmenej pochybnosti javí ako neopodstatnený (I. ÚS 4/00). Dôvodom na odmietnutie návrhu pre jeho zjavnú neopodstatnenosť je tiež absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným konaním alebo iným zásahom do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej. Inými slovami, ak ústavný súd nezistí relevantnú súvislosť medzi namietaným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých navrhovateľ namieta, vysloví zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti a túto odmietne (obdobne napr. III. ÚS 263/03, II. ÚS 98/06, III. ÚS 300/06).

Rozhodovanie o oslobodení od súdnych poplatkov spravidla nemôže byť predmetom ústavnej ochrany, pretože aj keď sa jeho výsledok môže dotknúť niektorého z účastníkov konania, samotný „spor“ o oslobodenie od súdnych poplatkov vzhľadom na podstatu konania nedosahuje intenzitu opodstatňujúcu porušenie základných práv a slobôd sťažovateľa (podobne rozhodnutie Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. III. ÚS 788/2009).

Ústavný súd už judikoval, že samotné nepriznanie oslobodenia od súdneho poplatku ešte nesignalizuje porušenie základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu (II. ÚS 142/04).

Rozhodovanie o tom, či sú splnené zákonom (Občianskym súdnym poriadkom) ustanovené podmienky na oslobodenie od súdnych poplatkov, spadá výlučne do rozhodovacej právomoci všeobecných súdov s ohľadom na princíp nezávislosti súdnictva (súdov) vyplývajúci z čl. 141 ods. 1 ústavy. Je preto vecou judikatúry všeobecných súdov, aby vymedzila kritériá, z ktorých bude pri aplikácii zákonných ustanovení týkajúcich sa oslobodenia právnických osôb od súdnych poplatkov vychádzať. Ústavnému súdu neprislúcha zjednocovať in abstracto judikatúru všeobecných súdov a suplovať tak právomoc, ktorá podľa § 8 ods. 3 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov je zverená najmä najvyššiemu súdu. Ústavnému súdu taktiež neprislúcha prehodnocovať právne závery všeobecných súdov, ku ktorým pri rozhodovaní o nárokoch účastníkov konania dospeli.

Z ustanovenia § 138 ods. 1 OSP vyplýva, že pri rozhodovaní o oslobodení od súdnych poplatkov súd prihliada na celkové majetkové pomery žiadateľa, na výšku súdneho poplatku i na povahu uplatňovaného nároku. Pre posúdenie dôvodnosti žiadosti o oslobodenie od súdnych poplatkov je tiež rozhodujúce, či účastník svojvoľne alebo zrejme bezúspešne uplatňuje alebo bráni svoje práva. U právnických osôb a fyzických osôb, ktoré sú podnikateľmi, súd berie zreteľ i na povahu ich podnikateľskej činnosti, stav a štruktúru majetku, platobnú schopnosť a pod. Nepriaznivá hospodárska situácia podnikateľa ako

dôsledok podnikania nemôže byť paušálnym dôvodom na priznanie oslobodenia od súdnych poplatkov (*uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 5 Sžf/41/2010 z 26. októbra 2010*).

Pre prípad nepriznania oslobodenia od súdnych poplatkov musí byť účastníkovi konania pre účely možnosti uplatnenia práva na súdnu ochranu poskytnutý reálny časový priestor na úhradu súdneho poplatku a na pokračovanie v konaní vo veci samej (*uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 5 Cdo 164/2010 z 30. augusta 2010*).

Krajský súd uznesením č. k. 2 Cob/20/2011-268 zo 16. februára 2011 potvrdil uznesenie okresného súdu č. k. 30 Rob/113/2010-243 zo 6. decembra 2010, ktorým nepriznal sťažovateľke oslobodenie od súdnych poplatkov. Okresný súd *uviedol, za akých podmienok možno priznať účastníkovi konania oslobodenie od súdnych poplatkov (§ 138 ods. 1 OSP) s poukazom na charakter účastníka konania (§ 2 ods. 1 Obchodného zákonníka)*. Krajský súd sa v plnom rozsahu stotožnil s odôvodnením napadnutého rozhodnutia okresného súdu a konštatoval jeho správnosť, pričom *zdôraznil, že v danom prípade by priznanie oslobodenia od súdnych poplatkov znamenalo prenesenie časti rizika, ktoré je spojené s podnikaním, na štát*.

Je zrejmé, že sťažovateľka sa sťažnosťou domáha preskúmania uvedených rozhodnutí všeobecných súdov tak, ako keby bol ústavný súd ďalším stupňom v systéme všeobecného súdnictva, čo potvrdzuje aj obsah ňou podaných opravných prostriedkov (odvolania a dovolania) proti týmto rozhodnutiam. Sťažovateľka považuje rozhodnutie krajského súdu (aj okresného súdu) za neodôvodnené a arbitrárne a také, ktoré je v rozpore s platnou právnou úpravou a rozhodovacou praxou všeobecných súdov.

Ako bolo uvedené, úlohou ústavného súdu nie je zjednocovať judikatúru všeobecných súdov, a to ani v prípade, keď rozdielne rozhodli o žiadostiach sťažovateľky o oslobodenie od súdnych poplatkov. Navyše, *rozhodnutie okresného súdu, ktorým bola sťažovateľka oslobodená od súdnych poplatkov v inej (skoršej) veci, je vzhľadom na absenciu odôvodnenia (aj keď zákonom umožnenú) nepreskúmateľné. Sťažovateľka námietku porušenia označených práv založila výhradne na neúspechu v (procesnom) konaní znamenajúcom pre ňu negatívne rozhodnutie okresného súdu, t. j. nepriznanie jej*

oslobodenia od súdnych poplatkov. Pre rozhodnutie ústavného súdu je irelevantná aj skutočnosť, že navrhovateľ (protistrana) bol okresným súdom od platenia súdnych poplatkov oslobodený, pretože je plne v právomoci okresného súdu rozhodnúť o takej žiadosti každého účastníka konania.

Sťažovateľka nesúhlasí s právnym názorom všeobecných súdov vysloveným v napadnutých rozhodnutiach a tvrdí, že spĺňa podmienky na oslobodenie od súdnych poplatkov vzhľadom na to, že nevlastní majetok väčšej hodnoty a že v danom prípade nejde o svojvoľné uplatňovanie práva.

Majetkové pomery sťažovateľky zisťoval okresný súd z daňových priznaní a výpisov z bankových účtov, ktoré si od nej vyžiadal. Keďže okresný súd dospel k záveru (ktorý vyplýva z odôvodnenia jeho rozhodnutia), že majetkové pomery sťažovateľky neodôvodňujú oslobodenie od súdnych poplatkov, jej žiadosti nevyhovel. Nemožno sa preto stotožniť s názorom sťažovateľky, že okresný súd nevyhodnotil jej majetkové pomery na základe ňou predložených podkladov, ani s tým, že napadnuté rozhodnutia všeobecných súdov sú v rozpore s platnou právnou úpravou. Napriek tomu, že právny zástupca zastupoval sťažovateľku aj v konaní pred všeobecnými súdmi, odôvodneniu ich rozhodnutí zrejme neporozumel. Ústavný súd však nepozná účel, ktorý touto sťažnosťou sledoval.

Nedostatok finančných prostriedkov sťažovateľky (právnickej osoby) nemôže byť sám osebe dôvodom na priznanie oslobodenia od súdnych poplatkov. Ne/existencia „sporných“ pohľadávok voči sťažovateľke bude predmetom dokazovania a následného rozhodnutia okresného súdu vo veci samej.

Ústavný súd v okolnostiach posudzovanej veci dospel k záveru, že všeobecné súdy postupovali pri rozhodnutí ústavne konformným spôsobom, sťažovateľkou napadnuté rozhodnutie krajského súdu (aj okresného súdu) v žiadnom prípade nemožno považovať za arbitrárne či zjavne neodôvodnené, ale za také, ktoré zodpovedá obsahu základného práva na súdnu ochranu zakotveného v čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Skutočnosť, že sťažovateľka sa s právnym názorom

všeobecných súdov nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti týchto názorov a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť jeho právny názor svojím vlastným.

Na základe týchto dôvodov ústavný súd sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. decembra 2011